

GEREVICH ANDRÁS

Fénykisérlet

*Idegen maradok köztetek.
Körbeüljük a kocsmakertben az asztalt,
de a társaságból csak téged látlak.
Este van: sárga hold és lámpafény.
A szememmel éhesen simogatlak.
Egy fényképező vakuja elvakít.
Ahogy visszanezel rám, elvakulok.
Egész testemet átvilágítod,
míg tekintetemmel nyalogatom
az arcodat, a kezedet, a bőrödöt.
De hiába markolom a fényt,
a tested megfoghatatlan marad.
A csontomig ég a pillanat,
mint filmre a fény, íródik belém
az arcodon a magabiztos mosoly,
mert érzed, kívánlak, és eljátszol velem,
ahogy nem adod magadat.
Rendelünk még egy kört:
sört, fröccsöt, gyorsan fogy a cigi.
Mesélsz. Élvezed, ahogy zavarba hozol,
imádsz csábítani. Senki nem látja.
Csak nekem szól. Ez a titkunk.*

*Vágyom rád, akarlak, és képzelődöm.
Hazafelé a semmit nézegetve
eltöpregek, mit kellett volna mondanom,
közben torz fantáziákká írom át
a valóság egyre elmosottabb perceit,
állattá faraglak, és észre sem veszem,
hogy mint egy szentjános-bogarat,
egy ügyetlen, buta lépéssel eltaposlak.*